

hun formaar at holde dem fast, saa vil de vaage over hendes Troskab, skinsygere end nogen Ægtemand over sin Hustrues, gøre hende ufriere i hendes selvstændige Hjem end nogen Hustru i sin Mands Hjem, fordi ingen Lov mere forpligter hende til Troskab. Kvinden vil i et saadant Forhold blive sin Elskers udbyttede Slave. — »Men,« hører jeg paa Forhaand indvende, »Kvindens voksende Selvstændighedsfølelse vil værne hende mod Mandens Overgreb. Den Mand, som misbruger hende, vil hun ganske simpelt lade gaa, der er jo intet økonomisk Baand imellem dem.«

O, dette almægtige økonomiske Baand, som er Roden til alle ægteskabelige Ulykker og alle ugifte Mødres Nedværdigelse! Hvorfor har dog ikke nogen før været saa betænksom at operere det væk? Ganske simpelt af den Grund, at Mændene lige saa længe Ægteskabet har bestaaet, har kendt Kvinderne meget bedre, end somme Kvinder nu synes at kende sig selv. De har vidst, at ingen Kvinde er saa vanskelig for en Mand at blive kvit som Elskerinden udenfor Loven, og ingen saa let at tage sig Friheder overfor som Hustruen med Loven paa sin Side. Fordi det til syvende og sidst slet ikke er det økonomiske Baand, som gør Kvinden til Slave af den Mand, hun elsker, men hendes egen Attraa, der er som den Ild, der ikke slukkes, den Orm, der aldrig dør. Derfor er den Frihed, Manden tilslænger sin Elskerinde, hende værre end Døden, derfor oprøres hun imod den og klamrer sig til ham indtil Nedværdigelse i sin Angst for at miste ham. Thi Naturen har slet ikke nedlagt i hende nogen Trang til denne Frihed, Naturen, som kun kender ét Formaal, det levende Livs, har tværtimod fyldt hende med en evig Attraa til den Mand, som vakte hende, en Attraa, som trodser Fødselens Farer og Besværligheder for at sikre Slægtens fortsatte Bestaaen. Derfor rummer Hengivelsen ingen Frigørelse for Kvinden, som for Manden; den er for hende kun Middel til det Maal,

som er Barnet. Mandens Maal er Kvinden, og for hendes Skyld elsker han Barnet, men Kvindens Maal er Barnet, og for Barnets Skyld elsker hun Manden, bevidst eller ubevidst, som den, der skal give hende Barnet, og naar hun har faaet Barnet, gaar al hendes Stræben ud paa at binde ham til sig i et Hjem for Børnene, og et saadant Hjem kan kun Ægteskabet, det varige Samliv, byde hende; derfor vilde det være en Latterlighed at ophæve Ægteskabet til Fordel for en erotisk Frigørelse, som i sig selv er en Chimære, fordi Kvinden til syvende og sidst slet ikke vil vide af den.

Kvinden tilhører den Mand, som først har vakt hendes Attraa. Denne Naturens Lov, som ogsaa taler til os ud af det gamle Testamente i Ordene: Din Attraa skal være til Din Mand, — den kommer vi ikke uden om til Trods for alle vore økonomiske Foranstaltninger. Derfor, ve den Kvinde, som hengiver sig til en uværdig Mand; hun tager aldrig sig selv helt tilbage. Det er en forfærdelig Misforstaaelse, at en Kvinde bør følge blindt sit Hjertes Tilskyndelse, at hun hurtigst mulig bør rive sig ud af Erotikens Drømmetaager og stille sig Ansigt til Ansigt med Guddommen. Saa længe Leda gik drømmende omkring i Lunden ved den azurblaa Sø og ubevidst følte Gudens salige Nærhed, var hun selv fri og lykkelig som en Gud, — ja, jeg er ikke sikker paa, at hun ikke baade skrev Vers og komponerede, som saa mange unge Kvinder under erotisk Inspiration, — men fra det Øjeblik Suset af Svanevingerne fyldte Aftenstilheden omkring hende, og den guddommelige Fugl bruste ned imod hende, da var hun en Fange, afmægtig, prisgiven, saaledes som Kunstneren har fremstillet hende paa sit Billed; — og da den guddommelige Svane bruste videre paa sin Himmelflugt, som guddommelige Svaner har for Skik, — da var hun en ulykkelig, forraadt Kvinde. Saaledes ser Kvindens erotiske Frigørelse ud til Trods for alle